

Dér Endere

Lábadozó nóta

„Ekkora nyavalyát
legyűrni ily véznán:
hát ez csuda!” szól az orvos,
s derűs szemmel néz rám.

„Jó az „alapanyag”...”
— teszi hozzá menten.
— Nem az anyag, orvos-elvtárs,
de: társakra leltem!

Barátaim szíve
strázsálja az ágyam,
— s enmagamat is megeltem,
hangomra találtam.

Ó, gyönyörű — élni!
Hisz oly sok a dolgom:
nem halhatok meg, míg minden
dalom el nem mondom!

Jó ácsaim, nótát
füttyülnek a szélben.
Mennyi hősi tettük kell még
végig elbeszélnem!

Anyám halkan dúdol
ingemet vasalván...
Mennyi régi ráncot kell még
elsímítnom arcán!...

Nem dalol a rózsám,
könny ragyog szemében...
— Ne szomoríts, Szivem, édes:
eltöröd a mécsém!...

Kicsi időt adj még:
eljárom a polkát,
s megcsókolom milliószor
gyöngyharmatos orcád!...

VARSÁNYI PÉTER

A férfikor előtt

Öz-iramú évek már nekem is hozzák
életem gyárapítón,
a férfi-kor kora hajnalát.
Nem szomorú orcák
tűnnek elő, ahogy egykor
kamasz korom delelőjén láttam,
hanem pirt varázsol
a teremtő élet
minden alkotóra
hazám liuktető forgatagában.
Derengő férfi-kor!
— Merészálmu jövöm!
Kiröppensz képzeletemből,
mint ifjaink ajkán az ének,
s úgy ragyogsz fel bennem sugárzón,
mint májusvégi reggelek
fény-tengerén a végtelen Alföld,

melynek minden rögén
pusztulás perceit éli
a parlagi világ.
Vidámságot ez ölt
fiatal arcomra. A mosolyt már
azoktól tanultam,
kik verőfényre hozták hazám
és új nevet írtak földünkre vérükkel:
Szabad haza — Magyarország! —
Szabad haza — Terebélyes holnap! —
Dús lombjaid között
én is gyümölcsé érek,
hogy tápláljam
népemet,
mely keblére vett, hogy
férfikorom
megérjelek.